

DEBATT

Et tredje kjønn

«Han har ikke noe på seg!»

Har de gamle satiriske historiene om fjollerier og lettlurthet, som Ludvig Holbergs «Erasmus Montanus» og H.C. Andersen «Keiserens nye klær», fortsatt et budskap, til oss og vår tid?

Naturen er viktig for oss. Vi fikler ikke ustraffet med den. Punktum. Uansett hvor velmenende det måtte være. Før eller siden kommer rekyl, om vi skal tro dagens latin. «Grønt skifte» er vår tids mantra. Intensivt og ubeskjeden markedsført av naturvernernes avantgarde.

Vi vil så absolutt ha det reint rundt oss. Og tror gjerne at milliarder av menneskers gjøren og laden på denne vår klode påvirker våre omgivelser. Både direkte og indirekte. Også det vi ikke ser. Det er noe logisk ved tanken. Samtidig er vår kunnskap om Allheimen fortsatt høyst begrenset.

Naurens premisser

Derfor bør det forbause flere enn meg at tilsynelatende oppegående mennesker vil redefinere virkeligheten om kjønn. Den er visst ikke hva det en gang var. Han og hun. Dette etter at vi har omplassert en av eksistensens mest basale størrelser. Kjønn-driftens mål og mening. De grønne verdiene, synonymt med naturens premisser, gjelder bare ikke her.

Avkommet, som i henhold til det opprinnelige er prosessens første person, er blitt gjort til salderingspost for enkeltindividers ønsker og spesielle trang. Utenfor den naturlige settingen. Med relativisering som våpen der virkeligheten blir for brysom og ubehagelig. Joda, protestene finnes, men da som fortvilede rop overdøvet av medienes taktfaste jubel. Også i kirken med biskopale velsignelser som del av det hele.

Stigmatisering

Første runde er ansett som vunnet. Nå kommer neste. Stavanger Aftenblad er blant dem som bidrar (mandag 13. februar). Avisen ønsker seg et tredje kjønn. Basert på at noen svært få av oss ikke føler tilhørighet i noen av dagens to båser. Avisens hjelp til disse er å bås-sette dem i et tredje kjønn. Stigmatisering gir sjelden hjelp. Samtidig avgrenses menneskeverdet, som er noe langt mer enn kjønnstilhørighet og kjønn-drift.

Egosentrisk

Tilbake til Holbergs Rasmus Berg, som etter sine studier i kongens by, full av akademisk arroganse kommer hjem til sine. Latinifisert som Erasmus Montanus. Vi er sannelig blitt mer akademiserte med årene.

Mens våre forfedre i stort var fiskere og bønder, direkte underlagt naturens premisser og det naturen ga tilbake. Er vi i dag et folk av akademiske grader, flinke til å konstruere den logikk som passer oss? Det mangler ikke på kunnskap og tankekraft, og – for all del – det er et gode, dog avhengig av hvordan vi bruker den. Har vi forstått universet om vi setter oss selv i sentrum? I det virkelige er vi underlagt krefter og en lovmessighet vi enda mangler mye kunnskap om.

Gode relasjoner er et gode. Å formalisere kan bidra til å styrke disse. Forutsatt en viss ekthet i bunn. Så kan en diskutere om kjønn og kjønn-drift frikoplede mål og hensikt bygger på sannhet, eller om barnet – som H.C. Andersen – en dag må fortelle oss: «Han har ikke noe på seg!»

TORGEIR PERSETT
Stavanger

"Han har ikke noe på seg!"

Litteraturhistorie var ikke mitt sterkeste skolefag. Jeg pleier å skylde på Johs. A. Dales «Norsk Boksoge», ikledd en nynorsk språkdrakt jeg ikke hadde særlig sympati med.

Noe fikk jeg likevel med meg. Deriblant Ludvig Holbergs «Erasmus Montanus» og H.C. Andersens «Keiserens nye klær». Holberg tenkte, ifølge Dahle, «tankane slik at folk sjølv kunne skjøne». Vi hadde moro av fornøyelige konklusjoner basert på hjemmesnekret akademikerlogikk, og av hvordan tro og meninger skaper nye virkeligheter, bare de markedsføres godt nok. Virkeligheter som når alt kom til alt var mer abstrakte konstruksjoner enn virkelige. Vi smilte lett arrogant over lettlurte dansker og akademisk tilgjorthet, et par hundre år før vår tid. Vi hadde da utviklet oss bort fra den slags.

Eller har disse gamle satiriske historiene om fjollerier og lettlurthet fortsatt et budskap, til oss og vår tid?

Naturen er viktig for oss. Mennesket fikler ikke ustraffet med den. Punktum. Uansett hvor velmenende det måtte være. Før eller siden kommer rekyl, om vi skal tro dagens latin. Der «Grønt skifte» er vår tids mantra. Intensivt og ubeskjeden markedsført av naturvernernes avantgarde.

Vi vil så absolutt ha det reint rundt oss. Og tror gjerne at milliarder av menneskers gjøren og laden på denne vår klode påvirker våre omgivelser. Både direkte og indirekte. Også det vi ikke ser. Det er noe logisk ved tanken. Samtidig er imidlertid vår kunnskap om Allheimen fortsatt høyst begrenset.

Derfor bør det forbause flere enn meg at tilsynelatende oppgående mennesker vil redefinere virkeligheten om kjønn. Den er visst ikke hva det en gang var. Han og hun. Vi har alt omplassert en av eksistensens mest basale størrelser. Kjønn-driftens mål og mening. De grønne verdiene, synonymt med naturens premisser, gjelder bare ikke her.

Avkommet, som i henhold til det opprinnelige er prosessens første-person, er blitt gjort til salderingspost for enkeltindividers ønsker og spesielle trang. Utenfor den naturlige settingen. Med relativisering som våpen der virkeligheten blir for brysom og ubehagelig. Joda, protestene finnes, men da som fortvilede rop overdøvet av medienes taktfaste jubel. Også i kirken med biskopale velsignelser som del av det hele.

Første runde er ansett som vunnet. Nå kommer neste. Stavanger Aftenblad er raskt blant dem som bidrar. Avisen ønsker seg et tredje kjønn. Basert på at noen svært få av oss ikke føler tilhørighet i noen av dagens to båser. Avisens hjelp til disse er å bås-sette dem, gi dem sitt eget kjønn. Dette selv om vi vet at stigmatisering sjelden gir hjelp. Samtidig avgrenser avisen menneskeverdet, som er noe langt mer enn kjønn-drift og kjønnstilhørighet.

Tilbake til Holbergs Rasmus Berg, som etter sine studier i kongens by, full av akademisk arroganse kommer hjem til sine. Latinifisert som Erasmus Montanus. Vi er sannelig blitt mer akademiserte med årene. Mens våre forfedre i stort var fiskere og bønder, direkte underlagt naturens premisser og det naturen ga tilbake. Er vi i dag mer og mer et urbanisert folk av akademiske grader, flinke til å konstruere den logikk som passer oss. Det mangler ikke på kunnskap og tankekraft, og – for all del – det er et gode, dog avhengig av hvordan vi bruker den. Har vi forstått universet om vi setter oss selv i sentrum? Uansett, i det virkelige er vi underlagt krefter og en lovmessighet vi enda mangler mye kunnskap om.

Gode relasjoner er et gode. Å formalisere kan bidra til å styrke disse. Forutsatt en viss ekthet i bunn. Så kan en diskutere om kjønn og kjønn-drift helt frikoplede mål og hensikt bygger på sannhet, eller om barnet – som H.C. Andersen – en dag må fortelle oss at "Han har ikke noe på seg!"